

Tisztelt Oroszlányi Polgárok!

Vajon mi tesz igazán várossá egy települést? A törvény betűje, a várossá nyilvánító hivatalos okmány? A közigazgatási feladatkör, a régió életében betöltött szerep? Akik valaha megélték, hogy lakhelyük várossá lett, tudják, hogy várossá nem egy hivatalos döntés tesz egy települést, hanem nemzedékek egymásra épülő munkája, új célok, új lehetőségek. Várossá inkább érik, s nem egy csapásra válik egy település. Emberi munka, közösségi célok érlelik azzá.

Oroszlány életében is fontos, emlékezetes fordulópont volt a település várossá nyilvánítása. Elismerése az addig megtett útnak. Önök ma jogosan ünneplik ezt a napot, s talán még inkább: önmagukat és az előttük járó nemzedékeket. Hiszen Oroszlányt az itt élő emberek formálták várossá. Illő és érdemes tehát megemlékezni a városépítőkről, legelőször a bányászokról, akik dolgoz, szorgalmas és összetartó közösségeikkel erősítették és erősítik ma is a várost. Mert a jó ipar hagyományt teremt, ami sokkal több a gazdasági haszonnál, több a megtermelt javaknál. A bányászok meghatározó jelenléte, munkájuk öröksége mindig Oroszlánnyal marad.

„*Szerencse fel, szerencse le!*” – kezdődött valaha a régi bányászok éneke, amelyben védőszentjükhöz, Szent Borbálához fohászkodtak. Fel és le: ez nemcsak a vajúrok, csillések, aknászok napi alámerülését és feljutását jelenti. Ez minden élet, minden közösség, minden fejlődés kettőssége: egyfelől a távlati célok, a messzire tekintő tervek, másrészt a hétköznapot széppé tevő tisztesség, emberség, odafigyelés. A közös büszkeség, és benne a személyes öröm. A város jövője, s benne az embereké.

A hatvanadik évforduló és a bányásznapi alkalmából jó szerencsét, s az élet minden területén sikereket kívánok Oroszlánynak!

Budapest, 2014. szeptember 01.

Áder János